

som vare Apostle — Fiskere og Matroser — der levede beroppe som fattige Arbeidere i kristeligt Sind, og som alvorlig havde besluttet sig paa at lære Grønlandernes Sprog og Levemaade og kunde holde ud at leve i deres trandede Hytter, da vilde det fra Begyndelsen af være langt hensigtsmæssigere. Skjøndt jeg altsaa tilfulde erkjender Unsteligheeden af det, Ministeren vil opnaae, nemlig at faae at vide, hvorledes Forholdene ere i Grønland, idet han tillige vil arbejde for, at den kristne Lære bliver udviklet der, saa kan jeg dog ikke indsee, at den Wei, han her vil betræde, er den rigtige; han vil vanskeligt kunne finde det fornødne Redskab ad den Wei, han her søger det, og jeg troer navnlig ikke, at den Paagjældende, selv om han havde Kjendskab til det grønlandske Sprog, vilde være istand til at bringe ham det Svar, som maatte være det afgjørende. Jeg giver den ærede Minister Ret deri, at han, som Sagen nu staaer, maaskee kan savne Noget — men hvad siger han saa derved? At de Mænd, han har beroppe, lige indtil hans Seminariedirekteur, ikke ere de Mænd, de burde være; enten maa Seminariedirekteuren være den Mand, der kan give Ministeren de bedste Raad og Oplysninger i den Henseende, naar han lod denne Mand slutte sin Nærværelse beroppe med at reise omkring og gjøre sig bekendt med Forholdene, eller ogsaa burde denne Seminariedirekteur have været derfra for længe siden. Jeg vil altsaa stemme imod det hele Forslag, men ikke paa nogen Maade, fordi jeg jo tilfulde erkjender, at Ministeren trænger til et Redskab, som kan skaffe ham paalidelige Efterretninger om Tilstandene, men fordi det forekommer mig, at den Maade, hvorpaa man har taget fat paa denne Sag, viser, at Ministeren endnu ikke selv rigtig har opfattet, hvorledes den Mand maa være beskaffen, som skal kunne skaffe ham denne Oplysning. Det kan ikke være en Mand, der har vundet sine Spover alene paa det lærde, geistlige Omraade; det maa være en Mand, som har arbejdet sig igjennem Verden, saa at han kjender Menneskene og Livet og som har afhærdet sit Liv ved en streng, arbeidsom Levemaade (En Stemme: Ja, det har denne Mand!). Det ærede Medlem siger: Ja, det har denne Mand, men dog vistnok mere i Ra-

binettet og paa Præbikestolen, end ved en besværlig Levemaade i fjerne Lande, under kolde Himmelstrøg, og levende af Sælhundekjød. Dette troer jeg ikke har været Tilfældet med denne Mand, og heller ikke vil han være skiftet til at kunne det. Derfor vilde det være Synd af os, om vi benyttede denne ældre Mand's velvillige Tilbud om at paatage sig et saa vanskeligt Hverv, og Synd vilde det være, om vi ved at føre hans Navn ind i Loven forhindrede ham i endnu engang at overveie Sagen, inden han gaar ind derpaa.

Den ærede Minister kunde ikke forstaae, hvad Udvalgets Mindretal har meent med det stillede Forslag, om at Tilskuddet til det kongelige Akademi nedsættes med 308 Rd. Mindretallets Mening er ganske simpel den, at med den Sum, der er givet til Kunstakademiet, ere alle dets Fordringer paa Statskassen afluttede, og skal der altsaa gives Korntillæg, hvad jeg ikke siger Noget imod, saa skal det findes indenfor Grændsen af denne Sum, og saa maa de Lønninger og Tillæg, som gives af den bevilgede Sum, sættes saa meget lavere, at Korntillæg kan gives. Derfor den ærede Minister derimod traadte op og sagde: giv mig de 308 Rd., saa skal dette være min sidste Begjæring i denne Retning, jeg havde glemt at tage dem med i min Beregning, saa vilde jeg sige: idag mindre end nogen anden Dag skal jeg sige Ret til den ærede Minister.

Theatret er en saa vanskelig Sag at give sig af med, og den ærede Minister og Thinget i det Hele kjende i denne Henseende min Mening saa vel, at jeg skal overlade til Andre, foreløbig idetmindste, at gaae ind derpaa. Der er kun een Post, som jeg skal fastholde, som Udvalget har foreslaaet den, nemlig Post 11. Det er et sikkert Korrektiv, ligeoverfor hvad der foreslaaes under Nr. 10. Den ærede Minister er jo gaaet ind paa Mindretallets Forslag under Nr. 10, der aabenbart har den Betydning at vise, at man ikke vil underkaste sig visse bestemte Regler, hvad man gjør, naar man bevilger de 11,871 Rd.; men kun giver det som en Tillægssum, uden, at være bunden ved visse Regler, og saa komme de 10,000 Rd., om de blive vedtagne, hvad jeg ikke foreslaaer, til at